

Arrest

nr. 138 700 van 17 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien het verzoekschrift dat bij faxpost op 13 februari 2015 werd ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing van 1 april 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2010 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist op 1 oktober 2013 om de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 14 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt aan de verzoeker betekend, onder de vorm van een bijlage 13*quinquies*, per aangetekend schrijven van 15 oktober 2013.

Tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 1 oktober 2013 dient de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 116 895 van 14 januari 2014 de beslissing van de Commissaris-generaal bevestigt en de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 21 januari 2014 wordt aan de verzoeker, in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2013, een bijkomende termijn van tien dagen gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 17 februari 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 april 2014 beslist de gemachtigde om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Op 1 april 2014 besliste de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13), beslissing die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 14 april 2014.

Nog op 1 april 2014 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13*sexies*, ter kennis gebracht op 14 april 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer:

(...)

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 01.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

*Betrokkene heeft, na het betekenen van het bevel van 18.10.2013, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9*bis* ingediend op 03.02.2014.”*

Op 9 februari 2015 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Deze beslissing maakt het voorwerp uit van

een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder het rolnummer 167 404.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

De verweerder meent dat de voorliggende vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen onontvankelijk is. Hij verschaft hieromtrent in de nota met opmerkingen de volgende toelichting:

“Uit artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet blijkt dat bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel de versnelde behandeling kan worden gevorderd van een hangende vordering tot schorsing die is gericht tegen een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Voornoemd artikel 39/85 bepaalt immers het volgende: “Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel (...) dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft in gediend tegen deze maatregel (...) bij wege van voorlopige maatregelen (...) verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...)

In casu wordt de versnelde behandeling gevraagd van de vordering tot schorsing gericht tegen een beslissing tot inreisverbod (bijlage 13sexies) dd. 14.04.2014, die echter op geen enkele wijze een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel inhoudt zoals bedoeld bij artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

Om deze reden is de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen onontvankelijk. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de genoemde versnelde behandeling immers voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.”

Dienaangaande merkt de Raad op dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid zoals uiteengezet in de nota met opmerkingen juridische grondslag mist. De verweerder verwijst naar een oude versie van de bepalingen van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, terwijl dit artikel bij artikel 7 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2015) werd gewijzigd.

Artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet, zoals thans van toepassing, bepaalt als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)”

Thans is dus niet langer sprake van de mogelijkheid tot de versnelde behandeling bij wege van voorlopige maatregelen van “zijn schorsingsverzoek” maar van, meer generiek, “een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing”. Ook uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de

vreemdelingenwet blijkt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling kan worden gevorderd van “*een andere beslissing*” die vatbaar is voor vernietiging. De verweerder kan dan ook, in de huidige stand van de wetgeving, niet langer voorhouden dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet zou zijn voorbehouden voor verwijderings- of terugdrijvingsmaatregelen.

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen - te dezen het inreisverbod d.d. 1 april 2014 - slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 9 februari 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die aan de verzoeker werd betekend op 9 februari 2015, maakt de verwijdering van de verzoeker imminent nu zij de vasthouding van de verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. De verzoeker heeft op 13 februari 2015, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 9 februari 2015 ingediend. Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de termijn van vijf dagen zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 152 813, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet is dan ook ontvankelijk. De exceptie van de verweerder dient te worden verworpen.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing, waarbij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 44, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat de Raad in het kader van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou kunnen overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bij hem bestreden beslissing, de volgende drie voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld:

1. De verzoekende partij heeft een ernstig middel aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet);

2. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid *juncto* artikel 39/84, eerste lid en 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet);
3. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden (artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV).

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernstige middelen

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

3.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.2.3. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.3.1. In een enig middel, zoals uiteengezet in de vordering tot schorsing ingediend op 13 mei 2014, voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoeker zich tevens beroept op een schending van de artikelen 3 en 9 van het EVRM.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art 3 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Pakistan en de eerste drie jaar niet kan terugkeren

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoeker, omwille van zijn geloofsovertuiging.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoeker kreeg inderdaad een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Hij kon het land echter onmogelijk verlaten omwille van het feit dat zijn leven dan in gevaar zou zijn.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker zijn leven in gevaar brengt!

Dat hij gekozen heeft voor legaal verblijf en daartoe werd ook een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis ingediend. In afwachting van het resultaat van zijn procedure, verbleef hij illegaal in België. Hij had geen andere keuze!

Indien hij het land had verlaten zou de aanvraag van verzoeker immers onontvankelijk geweest zijn. Alle elementen aangehaald in het dossier van verzoeker zijn wel degelijk redenen om hem te regulariseren.

Zijn langdurig legaal verblijf, zijn blij van integratie, het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft en dat een eventuele terugkeer naar Pakistan een schending van art 3 en art 9 van het EVRM zou uitmaken, zorgen ervoor dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat de beslissing dient geschorst en vernietigd te worden omwille van de onzorgvuldige behandeling van het dossier.

III.2. schending van art 3 van het EVRM

Indien het inreisverbod gehandhaafd wordt, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonwaardige behandelingen of straffen".

Verzoeker zou er immers gevaar lopen omwille van zijn geloofsovertuiging.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoeker behoort tot de Ahmadiya-gemeenschap. Het is duidelijk dat hun statuut nog zeer gevaarlijk is in Pakistan.

In het arrest van het Europees Hof van 05.09.2012 wordt het volgende vermeld: "Deze rechterlijke instantie heeft in het bijzonder geoordeeld dat het er niet toe deed of U en Z voor hun vertrek uit Pakistan persoonlijk met vervolging waren bedreigd. Van belang was dat zij, als actieve ahmadis, in Pakistan in elk geval zouden worden bootgesteld aan een risico op collectieve vervolging in de zin van §60; lid 1 van het Aufenthaltsgesetz. Bij terugkeer naar Pakistan zouden zij hun godsdienst immers niet langer in het openbaar kunnen belijden zonder zich bloot te stellen aan een risico op vervolging, wat in aanmerking moet worden genomen bij een asielprocedure die ertoe strekt te bepalen of hun de vluchtelingenstatus moet worden verleend."

Wat van belang is, is of verzoeker zijn geloof actief beleeft. Het is duidelijk, uit de asielaanvraag van verzoeker, dat hij zich actief inzet in de Ahmadiyya-gemeenschap.

Er zijn nog steeds een aantal wettelijke beperkingen die worden opgelegd door de Pakistaanse overheid, deze maken dan ook een schending uit van art 9 van het EVRM.

Art 9 van het EVRM verklaart het volgende: “ Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen, zowel in het openbaar als privé zijn godsdienst te belijden of overtuiging tot uitdrukking te brengen in erediensten, in onderricht, in praktische toepassing ervan en in het onderhouden van geboden en voorschriften.”

DVZ dient op zijn minst de situatie in het land van herkomst te onderzoeken, alvorens een inreisverbod te betekenen.

III.3. m.b.t. de regularisatieprocedure van verzoeker

Dat verzoeker een inreisverbod mocht ontvangen, samen met de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat, gezien de ernst van de situatie, een verzoek tot regularisatie zal worden ingediend teneinde verblijfsrecht te bekomen en uiteraard het inreisverbod dient vernietigd te worden. De regularisatieaanvraag van verzoeker zal immers opnieuw lopende zijn, waardoor hij onmogelijk het land zou kunnen verlaten.

Zijn procedure is dan immers lopende en hij dient in België te verblijven om zijn rechten te vrijwaren. Indien hij België verlaat zal zijn aanvraag immers onontvankelijk verklaard worden.

Ook wat het inreisverbod betreft, werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: “ Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.”

Uit het inreisverbod is echter op geen enkele manier af te leiden dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat zijn leven in gevaar is in Pakistan, zijn blijf van integratie, het feit dat hij geen strafbare feiten heeft gepleegd en zijn langdurig verblijf.

Dat bij het inreisverbod geen rekening gehouden werd met de specifieke situatie, minstens niet toegelicht.

Dat de motivering van het inreisverbod dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er geen rekening gehouden werd met alle elementen in het dossier van verzoeker, onder andere de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofde van verzoeker, en hem ten onrechte een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Dat om deze redenen het inreisverbod dan ook vernietigd en geschorst dienen te worden.”

Vooreerst dient de Raad er op te wijzen dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker tevens aangeeft dat “alle beginselen van behoorlijk bestuur” zouden zijn geschonden, merkt de Raad op dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. Naast de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht, laat de verzoeker na te verduidelijken welk ander beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

Het enige middel is dan ook, in de aangegeven mate, op het eerste gezicht niet ontvankelijk en dus niet ernstig.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, nu de verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18 oktober 2013, en dat de termijn voor het inreisverbod drie jaar bedraagt nu de verzoeker na het voornoemde bevel geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en dat hij daarenboven nog op 3 februari 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Aldus wordt op het eerste gezicht zowel de beslissing tot het opleggen van het inreisverbod als de eraan verbonden geldingstermijn van drie jaar, uitdrukkelijk gemotiveerd. Waar de verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van 27 november 2012 en daargelaten het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen zodat de verzoeker er zich niet dienstig op kan beroepen om de onwettigheid van de thans bestreden beslissing te ondersteunen, dient te worden vastgesteld dat met dit arrest werd geoordeeld dat er in de alsdan bestreden beslissing geen enkele motivering werd geboden voor de geldingsduur van het inreisverbod, hetgeen *in casu* op het eerste gezicht dus niet het geval is.

De *in casu* bestreden beslissing laat de verzoeker op het eerste gezicht toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede van de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Gelet op de inhoudelijke kritiek die de verzoeker tegen de motieven van de bestreden beslissing naar voor brengt, wordt het middel verder onderzocht in het kader van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of de verzoeker aannemelijk maakt dat er in het dossier gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit het bepaalde in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de duur van het op te leggen inreisverbod te bepalen. Waar de verzoeker laat uitschijnen dat het afleveren van een inreisverbod voor de duur van drie jaar niet redelijk is, merkt de Raad vooreerst op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit voormelde bepaling volgt dat de verweerder in beginsel een inreisverbod oplegt wanneer hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18 oktober 2013 wordt door de verzoeker geenszins betwist.

Er werd verder reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze motivering staat op het eerste gezicht los van het motief waarom er een inreisverbod gegeven wordt, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan door geen gevolg te geven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoeker aangeeft dat hij geen gevolg kon geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omdat zijn leven anders in gevaar zou zijn en omdat hij een regularisatieaanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, dient te worden opgemerkt dat de Raad reeds voorafgaand aan de thans bestreden beslissing zich heeft uitgesproken over de situatie van de verzoeker in zijn land van herkomst. Bij arrest nr. 116 895 van 14 januari 2014, in het kader van verzoekers asielaanvraag, werd als volgt geoordeeld:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielaanvraag ongeloofwaardig is en omdat er thans in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren en vergoelijken ervan. Zo wijt hij de vage verklaringen aan het feit dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beperkt is. Dergelijke uitleg neemt de Raad echter niet aan. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om

van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. In de mate verzoeker voorts de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden wijt aan het lange tijdsverloop, wijst de Raad er op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, ongeacht het lange tijdsverloop, zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker opmerkt dat niet betwist wordt dat hij lid is van de Ahmadiya gemeenschap en verwijst naar het arrest van het Europese Hof van Justitie, Bondsrepubliek Duitsland t. Y (C-71/11) en Z (C-99/11), dd. 5 september 2012 waarin de toestand van de Ahmadi-gemeenschap wordt toegelicht, wijst de Raad er op dat de hoedanigheid van Ahmadi op zich niet het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Uit voormeld arrest van het Europese Hof van Justitie kan niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadiyya te zijn in Pakistan en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Elke asielaanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Gelet op de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerde vervolgingsfeiten. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan toont geen persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v.

Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Verzoeker verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Pakistan, waaronder twee krantenartikelen waaruit blijkt dat meer dan vijftig doden vielen bij aanslagen in de zuidwestelijke provincie Baloetsjistan in Pakistan. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt dat er actueel voor burgers in Punjab geen reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

De door verzoeker bijgebrachte informatie, vermag bovenstaande vaststelling niet in een ander daglicht te stellen. Voor zover hieruit blijkt dat de situatie in Pakistan inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, wat overigens niet betwist wordt door de commissaris-generaal, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal

onjuist is en dat burgers thans in Punjab een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van

een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

De verzoeker zet niet uiteen om welke redenen, andere dan de vrees die hij reeds heeft geuit in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, hij voor zijn leven zou moeten vrezen bij het ten uitvoer leggen van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18 oktober 2013 en waarbij op 21 januari 2014 – in navolging van het voornoemde arrest van de Raad – een bijkomende termijn van 10 dagen werd verleend om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker kan, gelet op het met kracht van gewijsde beklede arrest van de Raad van 14 januari 2014, dan ook niet dienstig voorhouden dat hij geen gevolg kon geven aan het voornoemde bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit zijn leven in gevaar zou brengen. Bovendien beperkt de verzoeker zich tot loutere beweringen en affirmaties, terwijl de Raad optreedt als annulatierechter en hij zich dus niet in de plaats kan stellen van het bevoegde bestuur door de feiten opnieuw te beoordelen. Verzoekers beweringen zijn op het eerste gezicht dan ook niet dienstig.

De verzoeker kan evenmin dienstig verwijzen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd immers onontvankelijk verklaard bij beslissing van 1 april 2014. Er valt dan ook op het eerste gezicht niet in te zien waarom de verweerder bij het opleggen van het kwestieuze inreisverbod rekening zou moeten houden met een regularisatieaanvraag die hij op diezelfde dag reeds onontvankelijk heeft verklaard.

Verzoekers uittalingen *“Zijn langdurig legaal verblijf, zijn blijk van integratie, het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft en dat een eventuele terugkeer naar Pakistan een schending van art 3 en art 9 van het EVRM zou uitmaken, zorgen ervoor dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden”* betreffen niet de wettigheid van de thans bestreden beslissing, maar de wettigheid van de beslissing van 1 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De verzoeker kan de wettigheid van een andere individuele rechtshandeling niet dienstig betwisten in het kader van de onderhavige vordering. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is bovendien bekleed met een vermoeden van wettigheid, het zogeheten *“privilège du préalable”*.

Waar de verzoeker nog de schending aanvoert van de artikelen 3 en 9 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Er valt op het eerste gezicht dan ook niet in te zien op welke wijze de beslissing die enkel een verblijfs- en terugkeerverbod met betrekking tot de Schengenstaten inhoudt, een schending kan uitmaken van de vrijheid van godsdienst (artikel 9 EVRM) of een miskennis van het verbod op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling wegens een beweerd risico op vervolging in verzoekers land van herkomst (artikel 3 EVRM).

In de mate de verzoeker voorhoudt dat de situatie in het land van herkomst diende te worden onderzocht alvorens het inreisverbod te betekenen en waar hij wijst op de beschermingsplicht in hoofde van de Belgische overheid, verwijst de Raad nogmaals naar zijn arrest nr. 116 985 van 14 januari 2014. Hieruit blijkt genoegzaam, dat de nood aan bescherming reeds werd beoordeeld en dat werd vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakte wegens zijn behoren tot de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan. Verzoekers situatie in zijn land van herkomst en zijn vrees voor vervolging werden aldus reeds op 14 januari 2014, in graad van hoger beroep, beoordeeld door de Raad. Deze elementen werden vervolgens nogmaals beoordeeld in het kader van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 1 april 2014, dit is dezelfde datum als de thans bestreden beslissing, oordeelde de gemachtigde hieromtrent als volgt:

“Mijnheer stelt dat hij al meer dan 3jaar in België verblijft, dat hij duurzaam lokaal verankerd is, dat hij werkwilg is en gewerkt heeft, dat hij Nederlands leerde. Mijnheer verwijst ook naar de instructies van 19.07.2009 die naar zijn mening nog steeds toegepast zouden worden. Mijnheer verwijst naar de bescherming verleend via art 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Niemand mag onderworpen worden aan folteringen, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Omdat hij tot de Ahmadiya-gemeenschap behoort, zou hij in Pakistan een reël gevaar lopen.

Betrokkene startte op 30.09.2010 een asielpcedure op. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen weigerde de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Betrokkene betekende op 17.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging in beroep tegen de beslissing van het CGVS maar ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Mijnheer beweert niet terug te kunnen naar Pakistan uit vrees voor vernederende behandelingen en bestraffingen tot zelfs foltering. Hij verwijst naar mogelijke schendingen van de artikelen 3 en 9 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Volgens zijn verklaringen zou hij tot de ahmadiyya-moslimgemeenschap behoren. Mijnheer heeft deze problematiek voor de asielinstanties voorgelegd die geen geloof hechtten aan zijn verklaringen. Zijn relaas kwam ondoorleefd, repetitief en onwaarschijnlijk over. Bovendien staafe mijnheer zijn verklaringen met geen enkel document en deed hij niet de moeite om documenten te bekomen eventueel via zijn geloofsgemeenschap. Zijn verklaringen kwamen zeer vaag en algemeen over. Ook aan zijn beweerde vluchtroute hechtte de asielinstanties geen geloof. Indien mijnheer meent dat artikel 3 en artikel 9 van het EVRM zou worden geschonden is het aan betrokkene concrete elementen aan te brengen en minstens een begin van bewijs voor te leggen. Uit geen enkel document blijkt zijn lidmaatschap tot de gemeenschap. Een louter algemene bewering dat hij gediscrimineerd wordt in Pakistan omwille van zijn geloof en dat hij daardoor geen procedure zou kunnen opstarten om een verblijfsvergunning te verkrijgen via de Belgische ambassade, volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid te worden aanvaard.”

De verzoeker kan in deze optiek en gelet op het reeds herhaaldelijk gevoerde onderzoek ter zake, niet dienstig voorhouden dat bij het opleggen van het thans bestreden inreisverbod nogmaals een nieuwe beoordeling van de vrees voor vervolging in verzoekers land van herkomst zou moeten worden doorgevoerd. Dit klemt *in casu* des te meer daar het inreisverbod hem geen verplichting oplegt om naar zijn land van herkomst terug te keren. De verzoeker kan niet beweren dat er bij het opleggen van het inreisverbod rekening diende te worden gehouden met zijn “gegronde vrees voor vervolging”.

Daarnaast benadrukt de Raad nog dat de bewijslast met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 9 van het EVRM bij de verzoeker zelf rust. Een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM of een schending van de vrijheid van godsdienst in de zin van artikel 9 van het EVRM moet worden gestaafd met een begin van bewijs, met name moet de verzoeker concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten naar voor brengen (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De Raad stelt vast dat de verzoeker, met zijn loutere beweringen, op dit punt op het eerste gezicht in gebreke blijft.

Een schending van de artikelen 3 en 9 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Waar de verzoeker tot slot nog stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij geen strafbare feiten heeft begaan, met zijn langdurig verblijf en zijn integratie, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet betwist dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18 oktober 2013 en dat hij zelfs uitdrukkelijk erkent dat hij hier verder illegaal verbleef. De verweerder heeft op het eerste gezicht dan ook op goede gronden gesteld dat de verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het voornoemde bevel op vrijwillige wijze ten uitvoer te leggen. De verzoeker erkent tevens dat hij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende. Een dergelijke aanvraag schorst geenszins de tenuitvoerlegging van het voorheen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten en bovendien geeft het indienen van een dergelijke aanvraag, die een gunstmaatregel uitmaakt, op zich reeds blijk van de afwezigheid van de wil om het opgelegde terugkeerbesluit vrijwillig uit te voeren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de verweerder in het kader van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing met bijhorend bevel om het grondebied te verlaten dd. 1 april 2014, op 1 april 2014 en dus op datum van de thans bestreden

beslissing, de volgende elementen heeft onderzocht: *“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13): 1. hoger belang van het kind: geen kinderen; 2. Gezins- en familielevens: geen gezin; 3. Gezondheidstoestand: geen medische elementen”* (administratief dossier, synthesesnota dd. 1 april 2014). De verweerder heeft deze specifieke elementen van verzoekers dossier aldus afgetoetst alvorens te besluiten tot het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. In de gegeven omstandigheden, en gelet op de niet betwiste motieven van de bestreden beslissing en het onderzoek zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, komt het de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk over om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn voorgehouden integratie en het feit dat hij geen strafbare feiten heeft begaan, op relevante wijze de strekking van de bestreden beslissing zouden kunnen beïnvloeden gelet op de hierboven besproken elementen en het door de verweerder gevoerde onderzoek.

Waar de verzoeker tot slot in vage termen aangeeft dat hij nog een regularisatieaanvraag zal indienen, gelet op de ernst van de situatie, dient te worden opgemerkt dat het betoog geheel hypothetisch overkomt. In elk geval kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet worden betwist op grond van gegevens die de verweerder onmogelijk ter kennis konden zijn op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. De hypothese dat na de bestreden beslissing nog een nieuwe aanvraag tot regularisatie van het verblijf zal worden ingediend, kan dan ook de wettigheid van deze beslissing niet in het gedrang brengen.

De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar omdat de verzoeker nog geen stappen ondernam om vrijwillig het Schengengrondgebied te verlaten en daarenboven een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of dat hij op incorrecte wijze tot zijn besluit kwam.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht, blijkt op het eerste gezicht niet.

Het enige middel is derhalve niet ernstig.

3.3.3.2. In zijn verzoekschrift tot het bevelen van voorlopige maatregelen dd. 13 februari 2015 voert de verzoeker nog het volgende, “tweede middel” aan:

“Tweede middel, genomen uit de schending van het hoorrecht, als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie.

U Raad heeft al meermaals geoordeeld dat het recht om gehoord te worden van toepassing was wanneer tegenpartij overweegt een inreisverbod te nemen (zie voor een recent voorbeeld: RvV, arrest 135.915 van 7.1.2015).

De vreemdeling moet in staat zijn opmerkingen te laten gelden ten aanzien van zowel het nemen van een inreisverbod op zich als de duur ervan.

De vreemdeling moet ook kunnen bewijzen dat, mocht hij gehoord zijn geweest, de bestreden beslissing anders had kunnen zijn:

“Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro.40)”.

Verzoeker had in dit geval zonder twijfel kunnen uitleggen dat hij van plan was om samen met Mevrouw R(...) K(...) M(...) te gaan wonen en met haar een gezinsleven te hebben.

Rekening houdend met dit gezinsleven of tenminste dit project om binnenkort met zijn verloofde samen te wonen, het feit dat ze alle twee tot de Ahmadigemeenschap behoren, en dat Mevrouw Malik thans

nog studente is, had tegenpartij kunnen beslissen geen inreisverbod op te leggen, of ten minste de duur ervan tot een minimum te beperken.”

De Raad stelt vast dat de verzoeker zodoende een nieuw middel tracht toe te voegen aan het enige middel zoals uiteengezet in het aanvankelijke verzoekschrift tot schorsing. Daarmee breidt hij aldus de vordering tot schorsing dd. 13 mei 2014 op substantiële wijze uit. Niet alleen worden nieuwe schendingen aangevoerd, maar ook wordt voor het eerst in het verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen gewag gemaakt van een gezinsleven in België.

De handelwijze van de verzoeker lijkt niet te verzoenen met het doel van de bij artikel 39/85 van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing te vorderen. Eén en ander zou er immers toe leiden dat de verzoeker, gebruikt makende van de procedure van voorlopige maatregelen, zichzelf het recht toekent om een tweede maal een verzoek tot schorsing, zij het nu bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in te dienen. Zulks is echter, gelet op het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk uitgesloten. Artikel 39/82, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: *“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”*

De Raad heeft in het kader van de onderhavige vordering slechts de bevoegdheid om de reeds hangende vordering tot schorsing versneld te behandelen. Hij moet zich dan ook beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging verzonden per aangetekend schrijven van 13 mei 2014.

Waar de verzoeker stelt dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht van openbare orde is waardoor de Raad het middel alsnog ambtshalve zou moeten onderzoeken, merkt de Raad op dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht tot uiting is gebracht in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hoewel uit deze bepaling duidelijk volgt dat ze niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Doch volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit blijkt reeds voldoende dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht niet van openbare orde is.

Er valt overigens ook niet in te zien waarom de verzoeker deze schending niet reeds in zijn verzoekschrift van 13 mei 2014 zou hebben kunnen aanvoeren.

Het tweede middel is dan ook laattijdig en onontvankelijk.

3.3.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat dienvolgens niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van het aangetoond zijn van een ernstig middel om bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De overige cumulatieve voorwaarden en de excepties die dienaangaande door de verweerder worden opgeworpen, moeten niet verder onderzocht worden.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DE GROOTE